

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyní Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Blanky Fauré ve věci

žalobce: **R. P. (R. P.)**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Tyllem
sídlem V Celnici 1040/5, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kongresová 2, 140 00 Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Určuje se, že výzva Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha III, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality, 3. oddělení, se sídlem Vítkova 266/16, 186 21, Praha 8, ze dne 21. 2. 2019, č. j. KRPA-221609-237/TČ-2015-001393, organizačně spadajícího pod Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, nazvaná „*Předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb.*“, aby se žalobce dostavil k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, pro úkony sejmutí daktyloskopických otisků, zjištění tělesných znaků, provedení měření těla, pořízení obrazových, zvukových a jiných záznamů, a odběru biologických vzorků, umožňujících získání informací o genetickém vybavení žalobce, dne 13. 3. 2019 v 9:30 hodin na Oddělení kriminalistické techniky, Služba kriminální policie a vyšetřování, Lupáčova 11, Praha 3, 130 00, ve věci „*P. I. P. R. PORUŠENÍ AUTORSKÉHO PRÁVA*“, byla nezákonná.

- II. Žalovanému se zakazuje, aby v řízení vedeném pod č. j. KRPA-221609/TČ-2015-001393 předvolal žalobce k provedení identifikačních úkonů, které jsou specifikované ve výroku I., pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce Mgr. Tomáše Tylla, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) domáhá ochrany před nezákonným zásahem Obvodního ředitelství policie Praha III, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality, 3. oddělení (dále též „Obvodní ředitelství“), který spatřuje ve skutečnosti, že mu Obvodní ředitelství zaslalo výzvu nazvanou *„Předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb.“*, aby se žalobce dostavil k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), pro úkony sejmutí daktyloskopických otisků, zjištění tělesných znaků, provedení měření těla, pořízení obrazových, zvukových a jiných záznamů, a odběru biologických vzorků, umožňujících získání informací o genetickém vybavení žalobce (dále též „zjištění osobních údajů“), dne 13. 3. 2019 v 9:30 hodin na Oddělení kriminalistické techniky, Služba kriminální policie a vyšetřování, Lupáčova 11, Praha 3, 130 00, ve věci *„P. I. P. R. PORUŠENÍ AUTORSKÉHO PRÁVA“* (dále též „předvolání“). Žalobce současně navrhl, aby soud zakázal Obvodnímu ředitelství pokračovat v předvolání žalobce ke zjištění osobních údajů v předmětné věci podle § 65 zákona o policii.
2. Podle žalobce došlo shora specifikovaným předvoláním k nezákonnému zásahu do jeho osobnostních práv. Zjištěním osobních údajů by totiž došlo k narušení žalobcovy osobní sféry, především práva na informační sebeurčení podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Obvodní ředitelství přitom neodůvodnilo, proč požaduje po žalobci zjištění osobních údajů a neprovedeným testem proporcionality neuvážilo, zda zjištění žalobcových osobních údajů je přiměřené okolnostem konkrétního případu a též nezbytné k plnění účelu podle § 65 odst. 5 zákona o policii. Obvodní ředitelství dále nezohlednilo dosavadní trestní bezúhonnost žalobce, ani typovou a individuální závažnost stíhaného přečinu. Žalobce vyslovil, že nelze zjišťovat osobní údaje u každé osoby podezřelé ze spáchání úmyslného trestného činu a upozornil, že požadavek zjištění osobních údajů vůči němu dosud nebyl Policií ČR uplatněn, ačkoli trestní stíhání bylo zahájeno dne 12. 1. 2018 za trestnou činnost, jíž se měl dopustit v době od 4. 12. 2014 do 4. 10. 2016.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Předně upozornil na nedostatek pasivní procení legitimace Obvodního ředitelství, které je útvarem zřízeným v rámci Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, a odkázal na §§ 6 a 8 zákona o policii. Z toho vyplývá pasivní procesní legitimace Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. K meritu věci zdůraznil nezbytnost zjišťovat osobní údaje za účelem plnění úkolů policie, jimiž je předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku a vnitřní

bezpečnosti. Zjištění osobních údajů považoval za preventivní opatření pro budoucí identifikaci pachatelů trestných činů, jež přispěje k jejich odhalování i usvědčování, a působí proti recidivě, pravděpodobné u pachatelů úmyslných trestných činů. Z judikatury správních soudů a Ústavního soudu žalovaný dovodil, že zjištění osobních údajů představuje pouze nepatrný zásah do tělesné integrity osoby, který osobu nikterak nezatěžuje. V předmětné věci byl žalobce předvolán za účelem zjištění osobních údajů pro účely budoucí identifikace jako obviněný v souvislosti s jeho trestním stíháním vedeným pod sp. zn. KRPA-221609/TČ-2015-001393 pro přečin porušení autorských práv, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. a), b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „TrZ“). Předvolání mělo náležitosti podle § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

4. Žalovaný setrval na zákonnosti předvolání žalobce ke zjištění osobních údajů. Žalobce je stíhán pro úmyslný trestný čin, postup proto považuje v souladu s platnou právní úpravou, s cílem předcházet, odhalovat a vyšetřovat trestné činy, stíhat jejich pachatele a rovněž chránit práva, svobodu, bezpečnost a zajistit veřejný pořádek. Zvolený postup shledává rovněž přiměřeným, dostál tím povinnosti provést správní úvahu, individualizovat předvolání a odůvodnit potřebu provedení identifikačních úkonů. S odkazem na judikaturu správních soudů zdůraznil, že v textu předvolání nebylo nutné podrobně vysvětlit, jakým způsobem test proporcionality provedl. V dané věci přihlédl ke skutečnosti, že žalobce je stíhán pro úmyslný majetkový trestný čin, společensky velmi škodlivý, s ohledem na výši škody, kterou měl způsobit, ta přesahuje částku 4 000 000 Kč; současně zohlednil způsob jeho provedení, neboť k páčání trestné činnosti mělo dojít při žalobcově podnikání a po delší dobu. Žalobce přitom se tímto neměl tajit ani zastírat, že se jedná o právnickou osobu, jejímž prostřednictvím se trestné činnosti jako její vlastník měl dopouštět. Žalovaný přihlédl rovněž ke statistickým údajům o recidivě. Bezúhonnost žalobce proto nemohla mít vliv na uvedenou úvahu. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Žalobce v podané replice označil za dalšího žalovaného Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, a současně setrval na své žalobní argumentaci.
6. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tímto postupem účastníci vyslovili souhlas. Městský soud ve věci postupoval podle § 87 odst. 1 s. ř. s., přičemž rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí. Žalobu shledal důvodnou.
7. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii *policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.*
8. Podle § 65 odst. 5 zákona o policii *policie osobní údaje získané podle odstavce 1 zlikviduje, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.*
9. Podle § 13 odst. 2 TrZ *k trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti.*

10. Podle § 270 odst. 1 TrZ *kdo neoprávněně zasáhne nikoli nepatrně do zákonem chráněných práv k autorskému dílu, uměleckému výkonu, zvukovému či zvukově obrazovému záznamu, rozhlasovému nebo televiznímu vysílání nebo databázi, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci. Podle § 270 odst. 2 TrZ odnětím svobody na šest měsíců až pět let, peněžitým trestem nebo propadnutím věci bude pachatel potrestán, a) vykazuje-li čin uvedený v odstavci 1 znaky obchodní činnosti nebo jiného podnikání, b) získá-li takovým činem pro sebe nebo pro jiného značný prospěch nebo způsobí-li tím jinému značnou škodu.*
11. Ze správního spisu vyplývá, že usnesením Obvodního ředitelství ze dne 12. 1. 2018, č. j. KRPA-221609-137/TČ-2015-001393, bylo žalobci zahájeno trestní stíhání pro přečin porušení autorských práv, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. a), b) TrZ ve formě spolupachatelství podle § 23 TrZ, kterého se žalobce jako obviněný měl dopustit se spoluobviněnou I. P.
12. Dozorující státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 usnesením ze dne 12. 3. 2018, č. j. 1 ZT 25/2018-29, shora uvedené usnesení Obvodního ředitelství zrušila a uložila mu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.
13. Usnesením Obvodního ředitelství ze dne 24. 10. 2018, č. j. KRPA-221609-183/TČ-2015-001393, bylo žalobci opětovně zahájeno trestní stíhání pro přečin porušení autorských práv, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. a), b) TrZ, kterého se žalobce jako obviněný měl dopustit tím, že „*R.P. vystupující jako obchodní ředitel ve spol. X, IČ: X, nyní X, IČ: X, v provozovně na adrese X a X, používal od přesně nezjištěné doby, minimálně od 4.12.2013 do 4.10.2016 k podnikání výpočetní techniku s nelegálně instalovaným softwarem, kdy se jedná o software AutoCAD 2013, AutoCAD 2015, Autodesk Inventor Professional 2015 společnosti Autodesk Incorporated, IČ: 00000000, se sídlem MCINNIS PARKWAY 111, 949 03 CALIFORNIA-SAN RAFAEL, Adobe Acrobat 6 Professional, Adobe Acrobat 9 Professional, Adobe Acrobat Pro DC (XII), Adobe Creative Suite 6 Master Collection, Adobe Flash Professional CS6, Adobe Illustrator 10.0., Adobe Illustrator CS6, Adobe InDesign CS6, Adobe Pagemaker 7, Adobe Photoshop 7.0, Adobe Photoshop CS6, Adobe Photoshop Elements 2, Adobe Photoshop Elements 8, společnosti Adobe Systém Incorporated, IČ: 00000000, se sídlem 345 PARK AVENUE, 951 10 SAN JOSE, software CorelDRAW Graphics Suite 11, CorelDraw Graphics Suite X6, CorelDraw Graphics Suite X7, společnosti Corel Corporation, 1600 Carling Avenue, Ontario, Canada, kdy předmětem podnikání společnosti X je mimo jiné i poskytování kurzů na užívání a ovládání právě tohoto softwaru, který je nelegálně instalovaný, a tyto kurzy nabízel a následně v rámci činnosti společnosti prováděl ve svých provozovnách na výpočetní technice patřící společnosti X*“.
14. Obvodní ředitelství dne 5. 2. 2019 pod č. j. KRPA-221609-229/TČ-2015-001393 vyrozumělo žalobce o možnosti dne 18. 2. 2019 prostudovat spis po skončení vyšetřování.
15. Obvodní ředitelství dne 21. 2. 2019 pod č. j. KRPA-221609-237/TČ-2015-001393 vydalo předmětné předvolání, aby se žalobce dostavil dne 13. 3. 2019 v 9:30 hodin k jiné policejní složce ke zjištění osobních údajů. V poučení kromě znění § 65 zákona o policii a vybraných ustanovení správního řádu, upozornilo žalobce, že pokud se k uvedeným úkonům bez dostatečných důvodů nedostaví, může na něho být vydán příkaz k předvedení podle 60 správního řádu per analogiam, a může mu být uložena pořádková pokuta až do výše 50 000 Kč podle § 62 správního řádu per analogiam.

16. Dne 13. 3. 2019 Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 9 pod č. j. 1 ZT 25/2018-102 podalo Obvodnímu soudu pro Prahu 9 na žalobce pro shora uvedený přečin obžalobu.
17. Podle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob, který předložil žalobce, v něm žalobce nemá žádný záznam.
18. Městský soud předně považuje za nezbytné postavit na jisto, kterému ze žalobcem výslovně označených orgánů, náleží postavení žalovaného v předmětné věci. Ztotožňuje se v této otázce s právními argumenty žalovaného Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy.
19. K tomuto závěru městský soud vyšel zejména z § 8 odst. 1 zákona o policii: *krajské ředitelství je organizační složkou státu a účetní jednotkou, jehož příjmy a výdaje jsou součástí rozpočtové kapitoly ministerstva. V čele krajského ředitelství je krajský ředitel, který je také vedoucím organizační složky státu. Útvary policie zřízené v rámci jeho působnosti jsou vnitřními organizačními jednotkami krajského ředitelství.*
20. Z uvedeného zákonného znění vyplývá, že policie je organizována na krajském stupni (krajská ředitelství) a okresním stupni (útvary zřízené v rámci krajských ředitelství), na úrovni krajů se zřizují krajská ředitelství. Současný zákon o policii předpokládá existenci 14 krajských ředitelství pro každý samosprávný kraj. Jedním z nich je Krajské ředitelství hl. m. Prahy, které je pro hlavní město Prahu. Krajské ředitelství se zřizuje pro každý samosprávný kraj, který je také jeho územním obvodem. Každé krajské ředitelství policie je organizační složkou státu, která zahrnuje i případné podřízené útvary (v současnosti obvodní a městská ředitelství). V hlavním městě Praze jsou to Obvodní ředitelství policie Praha I (pro obvody Praha 1, 6 a 7), Obvodní ředitelství policie Praha II (pro obvody Praha 2 a 5), Obvodní ředitelství policie Praha III (pro obvody Praha 3, 8 a 9) a Obvodní ředitelství policie Praha IV (pro obvody Praha 4 a 10). Ačkoliv § 8 zákona o policii hovoří o tom, že útvary zřízené v rámci krajského ředitelství jsou vnitřními organizačními jednotkami tohoto krajského ředitelství, jde pouze o konstrukci ve vztahu k definici organizační složky státu. Z organizačního hlediska se jedná o samostatné útvary, které nejsou součástí krajského ředitelství policie, ale jsou mu podřízeny. Má-li krajské ředitelství podřízené útvary, je pojem organizační složka státu krajské ředitelství policie širší než samotné krajské ředitelství. Vedoucím organizační složky státu je ředitel krajského ředitelství. Zřizovatelskou funkci vůči těmto organizačním složkám státu plní Ministerstvo vnitra. V tomto směru žalovaný příhodně poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, v něm Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.) je třeba vykládat §83 s. ř. s. tak, že soud na základě tvrzení žalobce, eventuálně doplněného na výzvu soudu, a s přihlédnutím k dalším informacím, které má soud případně k dispozici, po právní stránce posoudí, kterému správnímu orgánu je s ohledem na tato tvrzení přiřítelné jednání, jež má být podle žalobce nezákonným zásahem.“ Jelikož Obvodní ředitelství je útvarem zřízeným v rámci Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, je proto jeho jednání přiřítelné Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy. Žalovaným je totiž správní orgán, který podle žalobního tvrzení měl provést zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen.

21. S ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, přihlédl zdejší soud k tvrzením žalobce a k obsahu spisového materiálu, a dospěl k prvnímu dílčímu závěru, a sice že v této věci je pasivně legitimováno žalované Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy. Městský soud shledává vhodným připomenout usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13, dle něhož v případě odběru vzorků pro účely budoucí identifikace podle § 65 odst. 1 zákona o policii, jednají policejní orgány v postavení správních orgánů, neboť policejní orgán v případě posuzovaného zásahu nejednal při plánovaném odběru jako orgán činný v trestním řízení (tedy podle § 114 TrŘ, pro potřeby vyšetřování konkrétního trestného činu) ani jako ozbrojený sbor, nýbrž jako správní orgán, který má samostatnou procesní subjektivitu. Postup žalovaného jako správního orgánu proto může být ve správním soudnictví přezkoumán (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13, a dále rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 As 168/2015-43, ze dne 13. 12. 2017, č.j. 1 As 13/2017-93 nebo ze dne 19. 4. 2018, č.j. 3 As 335/2017-33).
22. Městský soud k posuzované legitimaci shrnuje, že pouze Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy je v dané věci pasivně legitimováno, neboť je subjektem, který tvrzený zásah - odběr genetického materiálu a sejmutí daktyloskopických otisků - fakticky měl provést.
23. Před vlastním posouzením dané věci městský soud považuje za vhodné připomenout, že mezi účastníky není sporné, že obviněnému žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro přečin porušení autorských práv, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. a), b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „TrZ“). V něm pro případ uznání viny je ohrožen trestem odnětí svobody na šest měsíců až pět let, peněžitým trestem nebo propadnutím věci.
24. Meritum v nyní projednávané věci spočívá v otázce, zda postupem žalovaného podle § 65 zákona o policii došlo k nezákonnému zásahu do žalobcových práv či nikoliv.
25. V daném případě zjištění osobních údajů žalobce měl zajistit policejní orgán dne 13. 3. 2019, což je sice v době trvání žalobcova trestního stíhání, ale až po skončení přípravného řízení, neboť dne 18. 2. 2019 mělo dojít k seznámení se spisem, jak je patrné z trestního spisu na čl. 229. Že se tomu tak stalo, vyplývá ze skutečnosti, že dne 13. 3. 2019 Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 9 již podalo Obvodnímu soudu pro Prahu 9 na žalobce obžalobu se shodnou právní kvalifikací. Tedy žalobce byl obeslán k úkonům až po skončení přípravného řízení, jak je patrné z čl. 237 trestního spisu, a to v době, kdy na něho byla shodného dne podána obžaloba, která žalobce viní ze spáchání úmyslného přečinu.
26. Zásah je nezákonný, pokud jsou kumulativně splněny podmínky ust. § 82 s. ř. s., tedy žalobce musí být přímo (první podmínka) zkrácen na svých právech (druhá podmínka) nezákonným (třetí podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (čtvrtá podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (pátá podmínka), jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65 (šestá podmínka, že „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ po změně právní úpravy účinné do 31. 12. 2011 už nemusí být splněna). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

27. K tomu, aby vůbec bylo možné podat zásahovou žalobu, uvedené skutečnosti v ní musí žalobce tvrdit. Základem žalobní legitimace je proto žalobcovo tvrzení o nezákonném zásahu a jeho důsledcích v žalobcově právní sféře. Je proto nutné zkoumat, zda žalovaný státní orgán tvrzeného zásahu do žalobcových veřejných subjektivních práv skutečně dopustil. Aby soud mohl zásahu poskytnout soudní ochranu, uskutečněný zásah musí shledat nezákonným. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004-69, zásahem podrobeným přezkumu ve správním soudnictví může být právě zásah policejního orgánu při výkonu působnosti ve veřejné správě.
28. Lze připustit, že odběr a zpracování a zejména užití osobních údajů pro účely budoucí identifikace ve smyslu § 65 odst. 1 zákona o policii může obecně vůči dotčené osobě představovat zásah do jejího soukromí.
29. V posuzovaném případě městský soud uvážil, že zásah do soukromí žalobce byl učiněn vůči němu až následně po vznesení obvinění z trestné činnosti, která nedosahuje intenzity zvláště závažného zločinu (*podle § 14 odst. 3 TrZ zvláště závažnými zločiny jsou ty úmyslné trestné činy, na něž TrZ stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let*), v rámci trestního stíhání, které se při respektování zásady presumpce neviny ve smyslu § 2 odst. 2 TrŘ, na první pohled podle obsahu spisového materiálu vůči obviněnému žalobci, nejeví jako nedůvodné. Bez tzv. sdělení obvinění žalobci by v daném případě nemohla být naplněna zákonná podmínka pro provedení identifikačního úkonu, který byl po žalobci jako osobě, vůči které bylo zahájeno trestní stíhání ze spáchání úmyslného trestného činu, požadován.
30. Lze vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017-93, který dospěl k závěru, že „ačkoliv byla zmíněná zákonná podmínka (subjektivní stránka) ve smyslu § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii naplněna, je třeba rovněž zvážit proporcionalitu potenciálního zásahu do práva na informační sebeurčení předvolané osoby, a to s ohledem na specifické okolnosti každého jednotlivého případu.“. Obdobně se touto otázkou zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017-33, v němž dovodil, že „ačkoliv byla zmíněná zákonná podmínka naplněna, je kromě toho třeba posoudit rovněž proporcionalitu potenciálního zásahu do práv stěžovatele, neboť žalovaná jako správní orgán postupující podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu musí zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů ke specifickým okolnostem konkrétního případu. Nemůže k nim tedy bez dalšího přistoupit u každého případu podezření či obvinění z úmyslného trestného činu, neboť nelze obecně připustit postup správních orgánů směřující k plošnému shromažďování identifikačních údajů“. Tento rozsudek současně ve vztahu předvolání podle § 65 zákona o policii konstatoval, že „předvolání obsahuje parafrázi citovaného ustanovení zákona o policii a příslušná poučení podle správního řádu. Neobsahuje však správní úvahu žalované, která by dostatečnou měrou individualizovala předmětné předvolání a odůvodnila potřebu provedení identifikačních úkonů u stěžovatele, a to z hlediska proporcionality potenciálního zásahu. Po žalované nelze požadovat, aby přímo v textu výzvy podrobně vysvětlila, jakým způsobem provedla test proporcionality; avšak toto uvážení v užším slova smyslu musí v každém případě provést soud v souvislosti se správní žalobou (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2661/13 ze dne 18. 9. 2013, či sp. zn. I. ÚS 3721/12 ze dne 4. 3. 2013).“. K samotnému testu proporcionality uvedl: „v dalším řízení se tedy krajský soud bude zabývat zmíněnou proporcionalitou zásahu s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Zohlední zejména dosavadní trestnou činnost stěžovatele (byla-li jaká), typovou i individuální závažnost trestné činnosti, na základě které byl stěžovatel předvolán k provedení identifikačních úkonů, i

osobu stěžovatele.“. Uvedené závěry plně dopadají i na nyní projednávanou věc, městský soud nemá důvod se od nich jakkoliv odchýlit.

31. Pro případ uznání viny může být žalobci v daném případě uložen trest odnětí svobody šest měsíců až pět let, peněžitý trest nebo propadnutí věci. Takový trest odnětí svobody může být uložen ad hoc dosud netrestanému žalobci i jako podmíněný, neboť jsou teoreticky (což předem nelze ani vyloučit, ani potvrdit) splněny podmínky uvedené v § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 či § 84 a § 85 odst. 1 TrZ pro podmíněné odsouzení. Tato okolnost se podle soudu musí v demokratické společnosti promítnout do práv či povinností žalobce (v pozici výše popsané, tedy jako osoby obviněné z přečinu, který je již postaven před soud), u něhož soud také může aplikovat instituty např. odklonu od trestního stíhání (§ 307 TrŘ, 309 TrŘ), budou-li splněny pro to procesní podmínky, popř. věc vyřešit podle § 314e TrŘ (trestním příkazem).
32. Městský soud v daném případě neshledal dodržanou podmínku proporcionality potencionálního zásahu do práv žalobce na informační sebeurčení s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu; jinými slovy mezi zjištěním osobních údajů podle zákona o policii a osobou dosud bezúhonného téměř 49 letého žalobce, trestně stíhaného za přečin, který lze považovat za bagatelní trestnou činnost, což však nikterak nezpochybňuje společenskou škodlivost i bagatelního protiprávního jednání, které naplňuje znaky § 270 TrZ.
33. S přihlédnutím k povaze trestné činnosti trestně dosud zachovalého téměř 49 letého žalobce, který měl ve své společnosti nelegálně užívat instalovaný software a s ním provozovat školení, se škodou nedosahující výše škody velkého rozsahu, pak při posouzení důkazů jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu, nepovažuje městský soud za odůvodněné předvolávat žalobce po skončení přípravného řízení ke zjištění osobních údajů podle § 65 zákona o policii. Takové zjištění městský soud považuje na místě u osob, které se dopustily typově závažnější úmyslné trestné činnosti, např. proti životu a zdraví, svobodě, lidské důstojnosti, v sexuální oblasti nebo majetku, popř. se škodou velkého rozsahu, nikoli však u přečinu proti průmyslovému a autorskému právu nižších odstavců TrZ, kterými jsou zejména porušované soukromé majetkové zájmy. Zjištění osobních údajů pro objasňování trestných činů v oblasti informačních technologií při škodě nedosahující velkého rozsahu lze považovat za nikoli důvodné, pachatelé svou trestnou činnost zpravidla nepáchají v „hmotném“ světě a nelze je tedy rozpoznávat podle otisků prstů či stop DNA apod., nýbrž podle stop zanechaných právě v informačních systémech. Soud se proto nemohl ztotožnit s žalovaným uplatněnou případnou recidivou, neboť žalobce je trestně bezúhonný, bez záznamu v opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob. Ostatně usnesení ze dne 24. 10. 2018, č. j. KRPA-221609-183/TČ-2015-001393, se na str. 4 opírá o zásadní důkaz k trestné činnosti žalobce, jímž má být znalecký posudek k výpočetní technice zajištěné při domovní prohlídce, že počítačové programy měly být používány bez potřebných uživatelských licencí, k čemuž se měli vyjadřovat následně svědci, a nikoliv ohledávání stop svědčících o přítomnosti konkrétní osoby. Na základě těchto úvah došel městský soud k závěru o nepřiměřenosti předvolání k zjištění osobních údajů žalobce, neboť kromě aktuálně probíhajícího trestního řízení nebyly zjištěny k osobě žalobce žádné negativní poznatky nasvědčující např. tomu, že by se trestná činnost mohla opakovat.
34. Z usnesení o zahájení trestního stíhání nevyplývá tvrzení žalovaného, že trestná činnost měla být žalobcem prováděna po delší dobu, jejím prováděním se žalobce netajil a nezastíral, že právnícká osoba, prostřednictvím které se trestné činnosti měl dopouštět, je

v jeho vlastnictví. Žalobce v přípravném řízení využil svého práva a nevypovídal, k trestné činnosti byly pouze slyšeny osoby na úřední záznam o podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 TrŘ, tedy nikoli v postavení svědků. Soud neshledal podloženými obecné úvahy žalovaného o recidivitě pachatelů úmyslných trestných činů. Žalovaný vycházel z údajů z kriminalistických analýz, které nikterak blíže nespecifikoval. Takové statistické údaje bez dalšího aplikoval na případ žalobce, aniž by jakkoli reflektoval osobu žalobce. Žalovaný v dané věci nenabídl žádný důkaz, který by podpořil jeho závěr, že trestná činnost žalobce bude dále pokračovat, či se opakovat, popř. by gradovala do násilné trestné činnosti, proto v dané věci městský soud adekvátnost zjištění osobních údajů k osobě žalobce nemohl akceptovat, neboť takový úkon nepovažuje za zákonný zásah.

35. Městský soud se ztotožňuje se žalobcem, že plánovaný úkon lze považovat za nadbytečný i vzhledem ke skutečnosti, že žalobci bylo zahájeno poprvé trestní stíhání dne 12. 1. 2018 za trestnou činnost, již se měl dopustit od 4. 12. 2013 do 4. 10. 2016 a ke zjištění osobních údajů mělo dojít až po skončení vyšetřování, v době, kdy státní zástupce postavil žalobce s obžalobou před soud. Z předloženého správního spisu taková aktuální potřeba podle soudu z ničeho nevyplývá.
36. Soud z uvedeného důvodu shledal podmínky § 82 s. ř. s. za splněné. V souladu s § 87 odst. 1 s. ř. s. určil ve výroku I. tohoto rozsudku, že provedený zásah byl nezákonný.
37. Současně městský soud pod výrokem II. tohoto rozsudku žalovanému zakázal, aby v řízení vedeném pod č. j. KRPA-221609/TC-2015-001393 předvolal žalobce k provedení identifikačních úkonů pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona o policii.
38. Výrok III. tohoto rozsudku o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč (soudní poplatek z podané žaloby ve výši 2 000 Kč a soudní poplatek z návrhu na vydání předběžného opatření ve výši 1 000 Kč) a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí podle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění], tj. 3 x 3 100 Kč, tři paušální částky ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300 Kč a DPH ve výši 2.142 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 15 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Tomáše Tylla, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. června 2019

JUDr. Jan Ryba v. r.
předseda senátu